

Sygn. akt VIII C 1032/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko pozwanej J. K.

o zapłatę 3.576,56 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1032/15

UZASADNIENIE

W dniu 10 listopada 2014 roku powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanej J. K. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 3.576,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł oraz kosztów opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w wysokości 1,17 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwaną łączyła z pierwotnym wierzycielem (...) Bank (...) S.A. we W. umowa o przyznanie limitu kredytowego z dnia 14 sierpnia 2008 roku o nr (...), na mocy której pozwana otrzymała określone środki pieniężne w ustalonej umową wysokości, zobowiązując się do ich zwrotu wraz z należnym oprocentowaniem, prowizjami oraz kosztami i opłatami w terminie i na zasadach określonych precyzyjnie w umowie. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania, wskutek czego pierwotny wierzyciel wypowiedział przedmiotową umowę. W dniu 27 czerwca 2014 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy bankowej. Na wierzytelność nabytą przez powoda składały się: należność główna w wysokości 1.726,18 zł, odsetki umowne w wysokości 269,73 zł, odsetki karne w wysokości 1.196,12 zł oraz koszty w wysokości 303,38 zł, co znalazło potwierdzenie w oświadczeniu banku co do wysokości zbywanych kwot. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: należność główna w wysokości 1.726,18 zł, odsetki umowne w wysokości 269,73 zł naliczone przez poprzednika prawnego powoda, odsetki karne w wysokości 1.196,12 zł naliczone przez poprzednika prawnego powoda, koszty w wysokości 303,38 zł naliczone przez poprzednika prawnego powoda oraz odsetki ustawowe od kapitału w wysokości 1.726,18 zł naliczone przez powoda od dnia 1 lipca 2014 roku do dnia

wniesienia pozwu w wysokości 81,15 zł. Do dnia wytoczenia powództwa pozwana nie zapłaciła kwoty dochodzonej pozwem. **(pozew k. 2-6)**

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi. **(postanowienie k. 6v)**

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po e.p.u. i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 8-9, pozew k. 10-14)**

W dniu 19 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W sprzeciwie pozwana podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 67, sprzeciw k. 70-73)**

W odpowiedzi na sprzeciw, powód podtrzymał żądanie pozwu w całości. Podniósł, że pozwana nie udowodniła spełnienia świadczenia na rzecz pierwotnego wierzyciela, a nadto zgłoszony zarzut przedawnienia roszczenia jest niezasadny. **(pismo procesowe powoda k. 82-83)**

Na rozprawie w dniu 21 października 2015 roku pełnomocnik powoda ani pozwana nie stawili się, zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy. **(protokół rozprawy k. 96, potwierdzenie odbioru k. 92, k. 94)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 sierpnia 2008 roku pozwana J. K. zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A. we W. (następnie (...) Bank (...) S.A. we W.) umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej MAXIMA PLUS nr (...), na mocy której Bank przyznał pozwanej limit kredytowy do kwoty 2.000 zł, z którego pozwana mogła korzystać na warunkach określonych w umowie, zobowiązując się do jego zwrotu wraz z należnym oprocentowaniem, prowizjami oraz kosztami i opłatami w terminie i na zasadach określonych w umowie. Umowa została zawarta na okres jednego roku, tj. do dnia 14 sierpnia 2009 roku, przy czym miała być automatycznie przedłużana na kolejne okresy roczne, za warunkach określonych w umowie. **(dowód: kserokopia umowy z dnia 14 sierpnia 2008 roku k. 24-25, okoliczności bezsporne)**

Pozwana nie regulowała terminowo zobowiązań wynikających z powyższej umowy, stąd w dniu 20 kwietnia 2010 roku pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanej Bankowy Tytuł Egzekucyjny, w którym wskazano, że na dzień 20 kwietnia 2010 roku zadłużenie pozwanej wobec Banku z powyższej umowy wynosi 2.314,08 zł, zaś dłużniczkę obciążającą od dnia następnego po wystawieniu b.t.e. do dnia zapłaty dalsze odsetki obliczone od kwoty 1.726,18 zł w wysokości odsetek maksymalnych.

Postanowieniem z dnia 27 lipca 2010 roku opisanemu powyżej bankowemu tytułowi egzekucyjnemu została nadana klauzula wykonalności w sprawie II 1 Co 8153/10.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego w dniu 20 września 2010 roku pierwotny wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużniczce. Postępowanie egzekucyjne było prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi A. P. w sprawie KM 6899/10 i wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji, zakończyło się umorzeniem, na mocy postanowienia Komornika z dnia 4 kwietnia 2011 roku, zaś tytuł wykonawczy został zwrócony pierwotnemu wierzycielowi. **(dowód: kserokopia (...) k. 63 , kserokopia postanowienia o nadaniu KW k. 64, kserokopia wniosku egzekucyjnego k. 89, kserokopia postanowienia o umorzeniu k. 90)**

W dniu 27 czerwca 2014 roku pierwotny wierzyciel zawarł z powodem umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużniczki J. K. opisaną powyżej. W załączniku do umowy przelewu wierzytelności wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika z tytułu umowy o nr (...) wynosi łącznie 3.495,41 zł, w tym: 1.726,18 zł zadłużenia kapitałowego,

1.465,85 zł z tytułu odsetek, 303,38 zł z tytułu opłat. **(dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności k. 26-40, kserokopia załącznika do umowy przelewu wierzytelności k. 41, kserokopia oświadczenia o przejściu wierzytelności k. 43, okoliczności bezsporne)**

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia oraz nieudowodnienie wysokości roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Roszczenie o zapłatę wynikające z umowy o limit i kartę kredytową jest oczywiście roszczeniem majątkowym, a termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 2 lata. Z uwagi na to, że powód wywodzi swoje roszczenie z umowy o limit kredytowy i kartę kredytową zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem w dniu 14 sierpnia 2008 roku, w sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz.U. 2002, Nr 169, poz. 1385 ze zm.), która to ustawa weszła w życie po upływie roku od dnia jej ogłoszenia, w tym zastosowanie znajduje przepis art. 6 tej ustawy, zgodnie z którym roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat.

Skoro zatem strona powodowa nabyła przedmiotową wierzytelność wskutek cesji wierzytelności, termin przedawnienia jej roszczenia też wynosi 2 lata.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

Należność dochodzona przedmiotowym powództwem była wymagalna nie później niż 20 kwietnia 2010 roku (wtedy bowiem pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanej (...), należy zatem założyć, że roszczenie było wówczas wymagalne). Powód wykazał przy tym, że bieg terminu przedawnienia przedmiotowego roszczenia został przerwany najpierw poprzez złożenie wniosku do sądu o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, a potem w dniu 20 września 2010 roku poprzez skierowanie do komornika sądowego wniosku o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnicze. Oczywiście po każdym takim przerwaniu biegu dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia, przedawnienie biegło na nowo (art. 124 § 1 k.c.).

Postępowanie egzekucyjne dotyczące przedmiotowej wierzytelności było prowadzone wobec pozwanej do 4 kwietnia 2011 roku, kiedy to postępowanie zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji – w tym też okresie od września 2010 roku do prawomocnego umorzenia postępowania egzekucyjnego przedawnienie nie biegło i rozpoczęło swój bieg na nowo po prawomocnym umorzeniu postępowania egzekucyjnego, zatem w kwietniu 2011 roku (art. 124 § 2 k.c.).

Powództwo w przedmiotowej sprawie zostało jednak wytoczone przez powoda dopiero w dniu 10 listopada 2014 roku, a zatem po upływie 2-letniego terminu przedawnienia roszczenia, który biegł na nowo od kwietnia 2011 roku (nawet

gdyby uznać, że roszczenie, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank, podlegało 3-letniemu terminowi przedawnienia, termin ten i tak upłynąłby przed wytoczeniem powództwa i także w takim wypadku roszczenie dochodzone pozwem byłoby przedawnione, choć zdaniem Sądu zdecydowanie zasadne jest przyjęcie 2-letniego terminu przedawnienia roszczenia, jako związanego z wydaniem karty kredytowej).

W świetle powyższego należało uznać, że przedmiotowe roszczenie uległo przedawnieniu i pozwana miała prawo uchylić się od jego zaspokojenia, podnosząc taki zarzut.

Dodatkowo należy także zauważyć, że roszczenie powoda nie zostało udowodnione co do wysokości. Strona powodowa nie załączyła żadnego wykazu, którego treść wskazywałaby na to, co składa się na niespłacony kapitał, od kiedy do kiedy i od jakich kwot pierwotny wierzyciel naliczał odsetki umowne i karne, a nadto co składa się na zadłużenie z tytułu opłat. Brak jest historii rachunku bankowego pozwanej, który był prowadzony dla obsługi przedmiotowej karty kredytowej. Powyższe uniemożliwiało Sądowi weryfikację poprawności wyliczenia wysokości zadłużenia.

W tym miejscu podkreślić należy, że okoliczności faktyczne, wskazujące na wysokość niespłaconych kwot i terminy wymagalności poszczególnych kwot, zwłaszcza wobec podniesionego zarzutu przedawnienia oraz wniosku o oddalenie powództwa w całości, winien wykazać powód, jeżeli w jego ocenie zarzuty takie byłyby niezasadne. Powód winien załączyć do pozwu, bądź do dalszych pism procesowych odpowiednie dokumenty, czego nie uczynił.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał również, by pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego. Nie można bowiem uznać zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze, przedmiotowe powództwo należało oddalić, co też Sąd uczynił orzekając jak w sentencji.